

зірвання шлюбу не вирішували питання щодо розподілу майна. Доказів на підтвердження того, що відповідач не визнавав права власності позивача, як одного із співвласників, на будинок або ставив питання про поділ даного спільного майна подружжя, з моменту розірвання шлюбу і до теперішнього часу, сторонами не надано. Відповідно, апеляційну скаргу – задовольнити, рішення суду першої інстанції скасувати та задовольнити позов про поділ спільного майна подружжя.

Окремої уваги заслуговує ч. 3 ст. 267 Цивільного кодексу України, де зазначено, що позовна давність застосовується судом лише за заявою сторони у спорі, зробленою до винесення судом рішення. Тобто, суд за власної ініціативи не може відмовити у позові застосувавши строк позовної давності. Навіть, якщо для цього є всі підстави, окрім заяви сторони спору. На дану обставину було наголошено у висновку викладеному у Постанові Верховного Суду України від 18 березня 2015 року у справі № 6-25цс15.

Таким чином, для того, щоб застосувати строк позовної давності до вимог про поділ майна подружжя, необхідно надати докази того, що другий з подружжя (або колишнього подружжя) знав або міг знати про порушення, невизнання або оспорення його прав. Лише в такому різі можливо застосувати строк позовної давності.

Аксютіна Анастасія Володимирівна,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВИДИ ПРОДЮСЕРСЬКИХ ДОГОВОРІВ

Класифікація у правовій науці є необхідним прийомом комплексного підходу до дослідження. Вона дозволяє підійти до досліджуваного явища як до системного утворення, виявити характерні особливості системи та розкрити їх взаємозв'язки з іншими елементами. Необхідність в проведенні класифікації продюсерських договорів обумовлена специфічністю даного виду договорів, яка полягає в тому, що об'єктом даного виду договорів є результат творчої діяльності людини, що являє собою річ нематеріальну, тобто річ, яка може існувати в безлічі примірників і, як наслідок, належати необмеженому колу осіб, а також, що автором об'єкта інтелектуальної власності або власником суміжних прав на нього може бути лише людина, яка на свій твір має не тільки майнові, але й особисті немайнові права.

Визначаючи та аналізуючи поняття та зміст продюсерського договору Ю.Ю. Нерода виокремила наступні риси, класифікуючи його характеристи-

ки, зазначивши, що він є змішаним (зберігає елементи кількох договорів, частково і договору про надання послуг, і авторського договору), непоіменованим, двостороннім, консенсуальним, в більшості випадків - оплатним, алеаторним, взаємозобов'язуючим (взаємним), фідуціарним (довірчим)... найчастіше продюсерський договір укладається на невизначений строк, хоча він може бути і строковим (укладений на певний строк або настання певного результату) [1]. Але, вважаємо, що зазначені ознаки класифікації є неповними.

З урахуванням тієї обставини, що одним з обов'язкових об'єктів заради якого укладається продюсерський договір є певний об'єкт інтелектуальної власності - твір, який створюватиметься або використовуватиметься однією із сторін (автором, виконавцем) при виконанні умов продюсерського договору, важливим аспектом поділу продюсерських договорів є визначення ознак, що притаманні саме даному їх елементу, оскільки даний договір є різновидом авторських договорів. До таких ознак варто віднести наступні.

По-перше, за ознаками готовності твору продюсерські договори можуть поділятися на:

- договори з готовим твором;
- договори на замовлення створення твору.

Так, згідно ч. 6 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» за авторським договором замовлення автор зобов'язується створити у майбутньому твір відповідно до умов цього договору і передати його замовнику [2]. Але, згадане визначення договору замовлення є недосконалим, оскільки його зміст передбачає обов'язок автора передати замовникові твір, який він створить у майбутньому. В той же час, прагненням будь-якого замовника є отримання саме майнових прав на створений у майбутньому твір, а не право власності на його примірник, як можна зрозуміти зі змісту наведеного вище визначення. З урахуванням цього, вважаємо за доцільне внести зміни до ч. 6 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» в частині зміни поняття «твір» на поняття «майнові права на твір» у визначенні поняття авторського договору замовлення.

Ще одною ознакою класифікації продюсерських договорів є види правовідносин з використання прав інтелектуальної власності на твір, які регулюються даним договором, зокрема:

- договори про надання права на використання твору;
- договори про передачу (відчуження) майнових прав на твір.

Чинне законодавство України передбачає два види авторського договору: про передачу виключного права на використання твору та про передачу невиключного права на використання твору. В той же час, В.А. Дозорцев вважає, що правовласник має право передати за договором належне йому право на використання або надати належне йому право використання в обмеженому обсязі іншій особі (видати ліцензію) [3, с.23-25]. Тобто об'єктом передачі є не виключні або невиключні права, а обсяг майнових авторських прав, що підлягають передачі чи наданню.

Продюсерські договори з умовою про надання права на використання твору можна поділити на:

- договори із створенням похідного твору – складне використання (переклад твору, аранжування твору, переробка твору тощо);
- договори без створення похідного твору – просте використання.

У залежності від характеру відносин між сторонами продюсерські договори можна поділити на:

- договори з роботодавцем на створення службового твору;
- договори з іншими особами.

Так, твори авторського права та суміжних прав можуть створюватися автором (виконавцем) під час виконання ним службових обов'язків, що виникають з умов трудового договору або прямо передбачені службовими обов'язками. Такі твори, відповідно до ст.1 Закону України «Про авторське право та суміжні права» набувають статусу службових творів. Згадані відносини мають місце, наприклад, під час праці зі створення аудіовізуальних кінематографічних творів, що передбачає роботу великої кількості авторів (виконавців). В таких випадках виникає складна багатопланова проблема про розмежування авторського права і трудового права, авторських правовідносин і трудових правовідносин, про права продюсера, організації і про права автора на створений твір. Укладання продюсерами продюсерських договорів з авторами (виконавцями) на створення службового твору викликає необхідність для продюсерів, які є роботодавцями, чіткої і однозначної документальної фіксації у письмовій формі конкретних службових обов'язків певного працівника по створенню певних творів або видачі йому службового завдання. Службові обов'язки робітника можуть бути або затверджені посадовою інструкцією, або закріплені в одному із договорів, що укладаються між продюсером і автором (виконавцем). Отже, продюсерська діяльність має специфічні ознаки, які викликають її специфічність класифікації видів продюсерських договорів.

---

1. Нерода Ю.Ю. Особливості продюсерського договору на прикладі шоу-бізнесу України та Російської Федерації / Ю.Ю. Нерода// Електронне наукове фахове видання «Порівняльно-аналітичне право». – 2013. №2. - [Електронне видання] код доступу: http://www.pap.in.ua/2_2013/Neroda.pdf

2. Про авторське право і суміжні права. Закон України від 23.12.1993 р.// Відомості Верховної Ради України. - 1994 р. - № 13. – ст. 64.

3. Дозорцев В.А. Издательский договор и его типы / В.А. Дозорцев// Социалистическая законность. – 1977. – № 2 . – С. 23-25.